

華 遲

วัน เสาร์ ที่ ๑๓ พฤษภาคม พระพุทธเจ้า ๒๕๒๕

๒, ๓, มีจดจักรยาน ที่นำไว้ส่งตกเจ้า รากาไม่แพง

(ນ້ຳ ໓-໔-ມື້ ຈຳກັດ)

น้ำพริกบ้านโกลาหวาน

(โดย พ. ๑.)

การศึกษา - ที่โรงเรียนคือ บึงเรียน เพราะจำเป็นถึงสำคัญของประเทศนั้น... (text continues about the importance of education and the school environment)

น้ำดื่ม - น้ำดื่มที่ดี... (text continues about the benefits of good drinking water and the quality of the product)

น้ำดื่ม - น้ำดื่มที่ดี... (text continues about the benefits of good drinking water and the quality of the product)

น้ำดื่ม - น้ำดื่มที่ดี... (text continues about the benefits of good drinking water and the quality of the product)

น้ำดื่ม - น้ำดื่มที่ดี... (text continues about the benefits of good drinking water and the quality of the product)

น้ำดื่ม - น้ำดื่มที่ดี... (text continues about the benefits of good drinking water and the quality of the product)

น้ำดื่ม - น้ำดื่มที่ดี... (text continues about the benefits of good drinking water and the quality of the product)

บริษัท พาริสต์อินดิวิจันต์

๑. ๑. ๑.
... (text continues with details about the company and its products)

... (text continues with details about the company and its products)

ยออาหารของไทย

... (text continues with details about the food products)

ของต่างประเทศที่ประดิษฐ์

... (text continues with details about foreign products and their quality)

Ford THE UNIVERSAL CAR

... (text continues with details about the Ford car, its features, and availability)

ห้างมาโกไน้ บราเทอร์. ลิมิเตด
Messrs. Maconochie Bros, Ltd London
กระทรวงมหาดไทย
ได้สั่งให้

ทำเนียบ. คริสตมาสแอนก่าปะนี. ลิมิเตด

ถนนราชวงศ์ กรุงเทพฯ

แบบเขียนในกรุงสยามสำหรับจำหน่ายเครื่องกระเบื้อง และของ
ที่บรรจุขวด เช่น เบียร์, ปลากระป๋อง, ผักดอง, เนยสดกระป๋อง,
เครื่องกระเบื้องสำหรับอาหาร, น้ำซอ, น้ำส้ม ฯลฯ สิ่งเหล่านี้จะยก
เข้ามาในเรือวันหนึ่ง เรือไปตรวจดูด้วยช่างที่ห้าง, คริสตมาส คำบด
ถนนราชวงศ์ จังหวัดพระนคร

๑, ๕, ๕, ๑๑

ของขวัญของดราคาครั้งใหญ่

ห้างสรรพสินค้าโต

ถนนเจริญกรุง เทียนด้ามยอกในพระนคร โทรศัพท ๑๖๓

เนื่อง จาก การ ที่ ข้าพเจ้า ประสงค์ ขายของ ดราคา ความกำหนด
เดือน นั้น

บัดนี้ ได้ รับ คำ หมายจาก ท่าน ที่อยู่ทางจังหวัดต่าง ๆ หลาย ฉบับ
ซึ่งแจ้ง ว่า ท่านอยู่ ณ ทางไกล พอได้ทราบแจ้งความขาย ของ
ดราคา ความประสงค์ดังข้อ ๕ ของ บ้าง เมื่อคิดดูแล้ว
กว่าจากหมายมา ถึงก็ หมาดเวลาเสียแล้วขอให้ ข้าพเจ้าติดต่อไปอีก
เพื่อจะได้ มี โอกาสดังข้อ ๖ บ้าง ดังนี้

ข้าพเจ้า รู้สึก ชอบ พระ คุณ แห่ง ความกรุณา ใน การ ที่ท่าน
คง ใจ จะ อด หนุนข้าพเจ้า อย่างยิ่ง ข้าพเจ้า จึง ได้ขาย ดังของดรา
คา ๖๐ ไปให้ ๕๐๐ วัน ตั้งแต่วันที่ ๓๐ เมษายน ถึง วันที่ ๓๐
พฤษภาคม, ค. ๒๔๖๕ เพื่อเป็น การ ส่งของพระคุณแห่งท่านทั้งหลาย
ที่ได้ กรุณาเอื้อเฟื้ออุดหนุนมา แล้ว

ในโอกาส นี้ ข้าพเจ้า ขอ น้อม น้อม ส่ง ความ สุข คำ หอม บิ ใหม่
พระพุทธ ศัก ราช-๒๖๕๕ ท่าน ทั้ง หลาย ที่ ถ้าว มาแล้ว จนครบ
ครบข้อ ให้ มีความ เจริญ พร้อม จุฬพชรที่ อายวธรรม สุขพล มีความ
ประ สงค์ ดังใจขอให้ท่าน ดำรงชีวิต ความปรารถนา เทอญ

นาย ต้นผู้จัดการ โร โย ๒๖ ๕ ๖๕ ๕๐๐

ยาอายุรเวทอย่างประเสริฐ

กินแก้ โรค ที่เกี่ยวกับ เลือดลมได้

อย่าง ดี ท้อง ที่ ฤดูไม่งาม ถ้า กิน

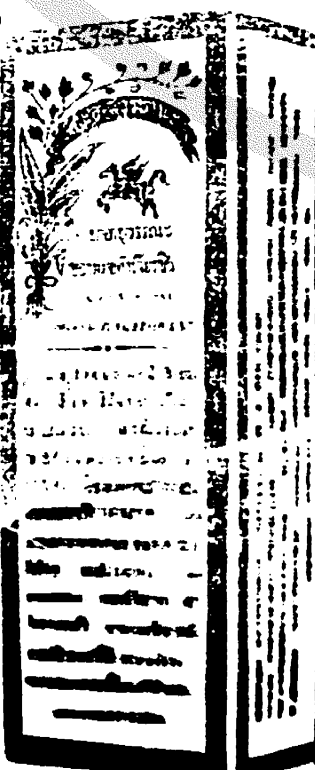
แล้วอาจ ให้ ระบุ มา ตาม กำหนด มี

รายชื่อที่ ห้าง ขายยา เอาะเหล้ง นำไป

หนังสือพิมพ์ นามแยก ราคา ขวด

๒๖ บาท ๕๐ สตางค์ หรือ โหล

๒๖ บาท

เรื่อง

ตายเหลืองเขียว

เป็นเรื่องราวในแผ่นดินสยามที่อำเภอกิ่งฉิม

คือเจียนชมมีอำนาจตลอดมาจนถึงคราวอดสู

(ตอนจบที่ ๖๔ วันที่ ๑๒ เดือน พฤษภาคม)

รวมกันทั้งสามก็ กับเลื้อยพริ้วในหนึ่งคืบเดชะหมายหนึ่งฉบับ
อุยยกบ่มหิมพาวา นี่เป็นผลของอินทร์จริง เพราะมันตะเคียน
และคำนิคมกับของหญิงธรรมดา แล้วหิมก็เลื้อยพริ้วมาดัก
ได้ว่าเปเลื้อยที่นางกิมจงเคยสวมเมื่อเวลาเช้าตอน ก่อนหอม
ของผมนและเลื้อยนั้นมาดำผืนน้ำอีกประการ ทำให้อุยยกบ่ม
เหมือนเวลาที่เคยเลื้อยกับนางกิมจง ทำให้จิตใจเกิด
บ่มบ่มขึ้น แล้วก็หิมก็มาหมายฉบับนั้นขึ้นมา เห็นเป็นจดหมาย
ในนามของนางกิมจงโดยมีข้อความว่า การที่หิมได้ไปดักถึงไปนั้น
เพราะเหตุที่ได้เลื้อยเลื้อยมาดักถึงกับดักคืบคือไป คืบเมื่อได้
รู้ถึงกับดักคืบได้โดยไปเสียแล้ว ทำให้หิมใจเสียใจแทบไม่
อยากรจะอยู่เป็นน คน หอมไม่มีอะไรจะฝากมาให้ให้ใจ จึงได้คิดเอา
ต้นหมากที่มาจากบ้าน กับเลื้อยที่เคยสวมเมื่อเวลาตอนดึกมาให้
โดยหิมก็บอกความหมายว่าที่อุยยกบ่มมาดักคืบ หิมจะ
รับไว้เพื่อคืบหน้า อุยยกบ่มจากหมายแล้ว ปากก็บ่มหิมพาว
ไม่ทราบว่าจะพูดอะไรอยู่เป็นนาน จึงได้พูดขึ้นอย่างช้าๆ ไปเก็บ
ไว้ในหิม พอรุ่งเช้าเมื่ออุยยกบ่มมาอีก แลถามอุยยกบ่มว่า
ถึงของที่ข้าพเจ้ามาให้นั้น ถ้าตรวจดูก็จะต้องดักคืบให้บอก
มาจะได้เห็นหน้าของข้าพเจ้าไปก็ “ของอะไรข้าพเจ้า
ไม่ทราบ” อุยยกบ่มก็ตอบ “ท่านอย่าทำใจไปหน่อยเลย ห่อ
ก็เมื่อวานนี้ข้าพเจ้าพูดไว้ที่ใด ที่ไหนอย่างใด” เมื่อยอุยยก
บ่มขึ้น “ถ้าข้าพเจ้าไม่เห็น” อุยยกบ่มพูด “นั่นท่านเราพูด
กันจริง ๆ ะ” ถ้าท่านจะเลิกกันกับนางกิมจงโดยเด็ดขาดแล้ว
ก็ขอเอาหิมคืนให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะได้ ไปคืนให้เจ้าของเขาเสีย ถ้า
เลิกกันอย่ากระนั้นกัน ข้าพเจ้าก็ขอรับเป็นดั่งด้ายให้ท่านอีก
เมื่อยอุยยกบ่มพูดโดยทำหน้าก้มก้ม “ข้าพเจ้าในชาตินี้ไม่ขอเห็นหน้า
อีก.....” อุยยกบ่มพูดเสียงอ้อๆ แต่ยังไม่ทันหมดประโยค ก็
เห็นคนไร้นามเอารองกิม คือว่าดักคืบแล้วไปให้ โดยกล่าวว่
คนไร้นามเมื่ออุยยกบ่มมาหา อุยยกบ่มจึงพูดว่า “นี่ทำไมท่านต้อง
เอารองกิมมานี้มาให้ข้าพเจ้าด้วยหรือ” “ข้าพเจ้าขอออกความจริง
ว่า สิ่งเหล่านี้เป็นของนางกิมจงกัน แต่ข้าพเจ้าคิดว่าท่านจะไม่รับ
จึงให้ข้าพเจ้าเป็นผู้นำมา ตัวข้าพเจ้าได้มาคืบอยู่ที่บ้านข้าพเจ้าเพื่อ
คอยฟังข่าวถึงสองวันแล้ว” เมื่อยอุยยกบ่มพูดโดยหน้าก้มก้ม “ใน
บ้านข้าพเจ้าไม่ต้องการจะรับสิ่งของๆ คนประเภทนี้ ขอท่านจงนำ
เขากลับไปเถิด” อุยยกบ่มพูดเหมือนมีความโกรธใจอยู่เล็กน้อย
เมื่อยอุยยกบ่มได้ฟังดังนั้นผลดักคืบก็ออกไปข้างนอก พอประเดี๋ยว
ก็เห็นคนไร้นามกับข้าพเจ้า แลพูดว่า “ข้าพเจ้าได้ออมนอนก่อก
นักรแล้ว อุยยกบ่มก็เลยคำนึงไม่ยอมรับของที่ดักคืบให้ไปนั้น ขอให้
แก่พสกนธ์เองเถิด” แต่ข้าพเจ้าก็เร่งพูดกับอุยยกบ่มโดยเสียง
ละห้อยว่า “อ๊ะเด็กของกระผมมันเมาความผิดทำให้ได้เสียโกรธ
แต่ส่วนตัวกระผมยังไม่เคยมีความผิดอย่างไร ได้เสียจะไม่กรุณา
ไว้หน้ากระผมบ้างหรือ” พูดแล้วก็เอ่ยกระซิบกระแทกถึงพสกนธ์
อุยยกบ่ม “แต่เพียงความอดทนที่ของแก่ข้าพเจ้าก็ขอรับใจมาก
แล้ว ส่วนของนั้นให้เขากลับคืนไปเถิด” “ถ้าได้เสียไม่กรุณาไว้
หน้ากระผมแล้ว กระผมเป็นยอมตายอยู่ที่นั่น” แต่ข้าพเจ้า
เมื่อยอุยยกบ่มก็รับออกมาว่า “นี่ท่านยังถือโกรธไปถึงไหน ไม่
เวทนาแต่ชีวิตกระผมหรือ” อุยยกบ่มได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะออกมา
ว่า “เอานะ, เอานะ, ข้าพเจ้าจะรับไว้” แต่ข้าพเจ้าเห็นอุยยก
บ่มรับของ ก็กระทำด้วยมือโดยเอ่ยกระซิบกระแทกถึงพสกนธ์ว่า
แล้วอุยยกบ่มก็คืบตรง อุยยกบ่มจึงถามว่า “ไหนได้ยินว่า ผู้อุปถัมภ์
ของแก่ได้ เบ็ดไปเสียแล้วหรือ” “กระผมก็มีแค่ได้เขียนคนเดียวที่
เป็นอุปถัมภ์ของกระผม จะมีใครที่ไหนอีกเล่า” แต่ข้าพเจ้า

“ก็โทงจันอย่างไร”, อุยยกบ่มพูดให้ “อย่าพูดถึงคนนั้นเลย
ท่าน เพราะการที่กระผมเลี้ยงมาจนเขา ทำเอาต้องจำหน้า
จำนามเกือบหมดคืบแล้ว” แต่ข้าพเจ้า “จะพูดถึงข้าพเจ้าคนนั้น
เพื่อเอาใจกระผม” ข้าพเจ้าก็เลยตอบว่า “เป็นอย่างไรบ้าง”
เมื่อยอุยยกบ่มพูดถามเข้ามา “นางพูนนั้นมันไม่ได้กินข้าวมาสอง
สามวันแล้ว ได้เห็นคนขึ้นเขาไปวันหนึ่ง” แต่ข้าพเจ้าตอบ เมื่อย
ข้าพเจ้าก็ทำเป็นตกใจว่า “นั่นอะไรล่ะ ข้าพเจ้าบอกแล้ว”
แต่ข้าพเจ้าเห็นไปพูดกับอุยยกบ่มว่า “กระผมไม่ได้เล็งถึงทำดักคืบ
มาหอดอกของท่านเลย เพราะนางพูนนั้นมันมาจริง ๆ ให้ขอเสียได้
เสียไปให้เห็นหน้าดักคืบ ถึงมันนั้นจะตายจากไปมันก็ไม่ค่อยเสียใจ”
แต่ข้าพเจ้าก็เอ่ยกระซิบที่ในคาถาเป็นทีเหมือนร้องไห้ “ข้า
พเจ้าบ่มคืบต้องการเวลาสำหรับเรียน เพื่อไม่ให้มันเสียสอยได้ ด้วย
เหตุนี้จึงขอไปดักคืบหิมเถิด” อุยยกบ่มก็รับแล้ว “ไม่
คืบให้ท่านเปิดใจเวลามากออก เพียงแค่ไปให้นางพูนนั้นเห็น
หน้าดักคืบ แล้วจึงกลับมาได้” แต่ข้าพเจ้าก็หัวเราะว่า “เอา
เถิดข้าพเจ้าจะหาเวลาไปเอง ไม่ต้องถามมากออก” อุยยก
บ่มลง “อุยยกบ่มนั้นมันช่างโหดร้ายเสียเหลือเกิน” เมื่อย
ข้าพเจ้าก็ออกมากด้วยเสียงอันดัง “ข้าพเจ้าได้นักกิมใหญ่แล้ว
เหตุนี้จึงได้มาขึ้นชื่อเชื่อกันดังนี้” อุยยกบ่มก็พูดด้วยเสียง
“ก็ท่านไม่คิดเลย ว่านางกิมจง กับท่านได้ มีความรักกัน เสมอมา
ภรรยา ถึงหิม จะมีความผิด พังไปบ้างโดยเมาความ
คิด ท่านก็ได้ออมนอนกับนางกิมจงแล้วหรือเวลาหนึ่ง
จะมาทรมานแก่คนที่จะตายอยู่รอมร่อ อย่างนี้จะไม่เรียกว่าเป็น
การทารุณกรรมอันร้ายกาจได้หรือ” เมื่อยอุยยกบ่มพูดด้วยเสียง
ด้วยอุยยกบ่มก็ เอ่ยกระซิบว่า พสกนธ์ก็หัวเราะเล็กน้อย
ก็พูดว่า “มีอาการประหนึ่งว่ามีความโกรธเคืองเสียเต็มประดา
อุยยกบ่มก็หัวเราะว่า “อย่าทำเป็นบ้าไปเลย ข้าพเจ้าตกลงจะไป
ในวันมะรืนนี้” “ไม่ได้” เมื่อยอุยยกบ่มก็รับขึ้นว่า “ถ้า
จะไปก็ต้องไปกันในวันนี้ เพราะความคืบมันยอมให้ใครผิดอยู่
เมื่อไร” ที่จริงอุยยกบ่มก็อยากจะไปหานางกิมจงอยู่แล้ว แต่
ยังมีมีความกระดากอยู่ ครั้นมาอุยยกบ่มก็หัวเราะว่า “บัดนี้
ยอมไปโดยดี เมื่อยอุยยกบ่มเข้าไปเปลี่ยนเครื่องแต่งตัว เมื่อยอุย
กบ่มก็เดินตามเข้าไปด้วย อุยยกบ่มถามว่าอะไรอะไร เมื่อยอุยยกบ่ม
เราร้องอย่างช้าๆ แล้วพูดว่า “ข้าพเจ้าต้องขอเงินท่านดักคืบ
ห้าตัว” “ท่านต้องบอกความจริงว่าเงินเงินไปทำอะไร” อุ
ยยกบ่ม “ท่านเป็นผู้มีคุณกับข้าพเจ้าเสมอมาความคืบก็เกิดเกล้า
ข้าพเจ้าไม่บอกความความจริงได้หรือ” คือเมื่อคราวที่ข้าพเจ้าไป
ไม่เมียมอ้อยไหน ได้โดยอุยยกบ่มนางกิมจงก็เกือบคืบเงินดัก
หิมด้วยมือไม่ได้ให้เขา ครั้นคราวนี้ข้าพเจ้าก็ต้องไปเป็นเพื่อน
ท่านอีก เมื่อไม่มีให้เขาเสียเลย ข้าพเจ้าก็เลยคิดว่า พสกนธ์
กับอุยยกบ่มก็หัวเราะว่า “เงินกระผมก็เกือบคืบเงินดักคืบ
รับปากว่าจะให้เงินตามประสงค์ เมื่อยอุยยกบ่มก็เดินกลับไปยัง
นอก แต่ข้าพเจ้าถามว่า “อย่างไรท่าน อุยยกบ่มยอมไปหรือไม่”
“ถ้าเมื่อกระผมไม่ตามไปกราบไว้ขอออมนอนแล้ว ก็ท่านก็จะมี
การเปลี่ยนแปลงต่อไปอีก” เมื่อยอุยยกบ่มพูดเพื่อเอาบุญคุณ
ทำเอาแต่ข้าพเจ้าก็รับใจเสียเลย ที่จริงนางกิมจงจะได้มีอา
การบ่มไว้ได้ทุกประการอย่างหนึ่งอย่างใดก็หาไม่ได้ เป็นแต่เมื่อโ
กงก็ไปแล้ว พวกบ้านข้าพเจ้าเห็นว่าจะหาเจ้าจำนำที่ดักคืบอุยยก
บ่มไม่ได้ จอมักจึงออกความคิด สอนให้เมื่อยอุยยกบ่มเอาตัว
อุยยกบ่ม ขึ้นแรกเมื่อยอุยยกบ่มไม่ยอมมา โดยกล่าวว่ “คราวนี้
แล้วมันก็น่าไปประจบอย่าดีกว่า ทำให้อุยยกบ่มมันนั้นได้ออก
จะตาย ยังจะให้มันไปพูดกับมันอีก” จอมักจึงว่า “เอานะหรือ
ไม่ไปก็ตามใจเถิด แต่จะบอกให้รู้ได้ว่า ถ้าอุยยกบ่มเลิกกับ
นางกิมจงจริงแล้ว คือไปเถิดไม่ได้เงินของอุยยกบ่มมาใช้มัน
หุนเคียว” เมื่อยอุยยกบ่มเห็นจริงจึงได้ทำหน้าด้านไปหาอุยยกบ่ม
อุยยกบ่มของจอมักก็ มาประจบกับข้าพเจ้าที่อุยยกบ่มกระดาก จึง
ได้หลงคิดกับเราอย่างเดิมอีก

(จบ)

เรื่องอ่านเล่น

มรดกในเลือด

โดย

“น. พรเรื่องวงศ์”

(ตอนฉบับที่ ๖๔ วันที่ ๑๖ เดือนพฤษภาคม)

โอ! เบนมาเคเนเปลี่ยนไปเป็นคนละคน เมื่อสองสามเดือนก่อนนี้ คำพูดเหล่านี้ไม่เคยผ่านริมฝีปากเคย แต่มาบัดนี้ ความทุกข์บังเกิดขึ้น จึงให้รู้สึกละอายใจในการที่ได้ประพฤติไปแล้ว ส่วนชีวิตแล้ว เจ้าหล่อนคิดเห็นว่า ถึงแม้จะมีความโกรธระส่ำระสายใดก็ตาม ก็คงจะโปรดยกโทษให้แล้วแต่ความโกรธและกระทำการทศแทนไม่ได้เป็นแน่แท้

“ไม่เห็นจะปลาดอะไร” เจ้าหล่อนร้องด้วยความโกรธ ขณะเมื่อถึงถึงกายอยู่หน้าเคไฟ “คิดเป็นเมื่อนั้นที่เธอร้องกับฉันอย่างนั้นแล้ว คงจะอยู่ไปไม่พ้น เคียงกับคุณน้าชายหรือก็ตาย เพราะฉันคิดนั้นทำอย่างนั้นไม่ได้ จำจะต้องยอมให้เขินไว้ ให้เขินมีฉันนั้น ความโกรธของเราจะเป็นอันคลายไปเสียก็อาจจะไม่อนุญาตให้คนเหล่านั้นมาที่นี่ มีทริจะไม่ให้อภัยมาที่นี่ไม่ได้ ถ้าชีวิตยังมีชีวิตอยู่ครบใจ แม้จะเหยียบประตูนานก็มาไม่ได้อยู่ครบนั้น”

* * *

ณราตรีวันนั้น มีทริเข้านอนเร็วผิดปกติ เจ้าหล่อนได้ไปช่วยส่งการศพที่เตียงและได้เห็นเขาเข้าห้องนอน วิเวโกแล้วจึงได้คิดขึ้นมาว่า พอลางนอนข้างตัวเขา เริ่มสนทนากันไป ความภาษาต่างๆ เยี่ยมๆ แล้วจากนั้นก็ไปห้องนอน ในคืนวันนั้น มีทริไม่มีงานการอะไรที่จะต้องทำ เพราะฉันจึงพักนอนว่างกายได้เร็วกว่าวันธรรมดา และในไม่ช้าเท่าใด เจ้าหล่อนก็มีอาการหลับนอนไป

มีทริรู้สึกตื่น ด้วยความที่นอนไม่หลับปลุกให้ตื่น และความรู้สึกอันน่ากลัวที่เด่นชัดคือใจโดยฉับพลัน หายใจระจกๆ รอบกอด เจ้าหล่อนถูกพรอดพรอดครั้นนั้นอยู่คนเดียว คงคิดว่า รณนึ่งคงในที่สุด หล่อนได้ร้องขึ้นด้วยความตกใจอย่างยิ่ง ด้วยว่าในห้องนั้นควนไฟคอมบไปทั้งห้อง แทบว่าจะดับคาไม่ได้ ในชีวิตของมีทริดูเหมือนจะเพียงเคยตกใจราวนี้เป็นครั้งแรก

ความกลัว มังคัมให้เจ้าหล่อนรับแจ้งแจ้งด้วยฉับพลัน พอลางนอนได้ถึงกระดานดำที่อยู่ที่เตียงให้ไว้ จึงหยิบมาใส่ไว้ในอกเสื้อ ครั้นแล้วเกิดประทุของออกมา ควนไฟ! อันใหญ่หลวงได้หอนด้อมเจ้าหล่อน จะเหยียดสายก็กลัว, หันขวาก็กลัว ถึงแก่ทำให้สายตาแทบหายใจไม่ออก เจ้าหล่อนวิ่งควงไปทางห้องทริ ซึ่งเป็นห้องมุมที่มืดที่สุดอยู่แถวเดียวกับห้องของหล่อน เจ้าหล่อนจะช่วยเหลือเราได้หรือ? เพราะกำลังวังชาอ่อนแอตามสภาพแห่งสัตว์

“ตายเป็นยอมตาย จะตายอยู่กับสามี” มีทริรำพึงอย่างไม่กลัวตาย “คุณพระช่วย ให้ฉันอย่าต้องรอดพ้นอันครวญในความวิบาก และโปรดทรงรับรกรากหลบหนีอันคึกคักในภาวะครั้งนี้ด้วยเถิด”

มีทริเปล่งเสียงกระโถนเข้าหาอยู่คำเดียวว่า “ไฟไหม้!” และรีบวิ่งฝ่าควนไฟกับเปลวเพลิงไปจนบรรลุดังห้องสามี แล้วหยุดยืนนิ่งที่หน้าประตู

บทที่ ๓๒

ผู้ช่วย

“ไฟ ไฟ ไฟ ค้ายคาย ไฟไหม้ด้วย!” เสียงผู้คนในบ้านนั้นร้องขึ้น ทำลายความเงียบสงัดแห่งยามราตรี และชั่วครู่เดียวเท่านั้นก็เกิดการก่อกวนใหญ่ ขณะนั้นร่างอันบอบบางซึ่งถูกเพลิงจวกไหม้เดินเข้ามาหาทริ โดยยกมือจับมาและร้องเสียงอันเสียงหลง

“หนูเอ๋ย! หนู! เจ้าจะไปข้างไหน?”

ทริกับทริหันหน้ามามองดู ก็เจอะกับหน้าอันสิ้นพระหมกของเมธีเอณยิดา

“คิดจะไปหาทริ” เจ้าหล่อนตอบพยายามกระต่ายเสียงให้แปลกผิด เพื่อจะมีให้เมธีเอณยิดาเข้าใจว่าตนคิด “อา, หมอคาโรยนั้นนะ! ท่านหมอกะ, ถ้าช่วยได้, ช่วยคนข้างข้างด้วย!” แล้วให้หันหน้าไปชนกับทริ ที่คนกับสามีก็อยู่ในรายแห่งอภัยด้วยมีแก่ใจเป็นห่วงถึงคนอื่นๆ

หมอคาโรยเดินมาข้างมีทริ ยกมือของเจ้าหล่อนขึ้นดูที่คัมภีร์มีปาก ในหน้าของเธาค้นไปด้วยความปลาด และริมฝีปากก็เริ่มมีรอยยิ้มๆ เหมือนกับว่าเธอจะปลาดเสียงอะไร ทั้งนั้นก็เพราะเธอมีเจตนาที่คิดหล่อนอย่างฉับพลัน

“พระผู้เป็นเจ้าทรงอภิบาลหล่อนด้วยเถิด!” เธอพูดโดยเร็ว, ครั้นแล้วก็รีบเดินหายไปในที่ที่ซึ่งประตูห้องของสามีเต็มแรง พอลางเดินเข้าไปข้างเตียงก็ลงปลุกทั้งตัวหล่อนทันที

“คุณพี่! คุณพี่!” เจ้าหล่อนร้องเสียงอัน “ลูกธัมมเกิดจะ! ไฟไหม้บ้านแล้ว”

ดวงตาอันดำของทริเต็มไปด้วยแสงความตกใจ “จะ-จะ-” เธอตอบกระตุกกระตุก “มาสิคะ, มาทางนี้เถิด!” มีทริเข้าพยุหยาไว้ ในวงแขน “ดู” เจ้าหล่อนร้อง “ไฟเกือบจะกินมาถึงเราแล้วละนะ ทางรอดอันเดียวที่มีอยู่ก็คือ เราพากันไปเถิด เสร็จบุญของรอดตายได้”

ทริรู้สึกถึงกึ่งและรีบแต่งกาย จะรอช้าไม่ได้เพราะเพลิงกินมาถึงนั่น เหตุใดจึงไม่รีบวิ่งหนี? โอ, ไม่มีใครตอบได้โดย เป็นแค่คอมคิดว่าบ้านนั้นเกือบจะวินาศทั้งหมดแล้ว

หมอคาโรยกระทำหน้าของเธอสวย ถึงแก่เป็นหมอก แต่ความกล้าหาญไม่แพ้กัน ได้คอยช่วยเหลือผู้คนที่ติดอยู่ในที่นั้นด้วย ให้หนีออกจากไป เพราะคนเหล่านั้นโดยมากเป็นคนเจ็บ

ต่อมาภายหลังถึงหนึ่งวันพิภพ คนเจ็บทั้งหลายเหล่านี้รอดพ้นอันตรายได้ด้วยความช่วยเหลือของทริและของคัมภีร์ มังคัมที่หมู่บ้าน แถวนั้นมีบ้านอยู่บ้านหนึ่งซึ่ง เป็นบ้านร้างไม่มีคนอยู่ หมอคาโรยจึงพาประจักษ์เข้าไป ให้คนเจ็บพักอาศัยอยู่ชั่วคราว

ณท่ามกลางแห่งเสียงก่อกวนการดับเพลิงของกองดับเพลิงสายต่างๆ และเสียงโหยกัน เสียงร้องครางของคนที่เจ็บ ได้มีสรรพกำลังนำเอาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หมอคาโรยกับกองดับเพลิงทำการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์อัน นำสมเพททั้งหลาย ถ้าแม้ว่ายังมีเหลืออยู่ก็ เขาก็ได้ใจที่จะช่วยเหลือ หมอคาโรยกับมีทริเสียอย่างสนิท สนิม และไม่ว่าสิ่งอันใดได้ บังเกิดขึ้นแก่เจ้าหล่อนบ้าง

ส่วนเมธีเอณยิดา ก็ได้ยั้งหรือหนีเอาตัวรอด แต่กระทำหน้าที่อย่างเร่ร่อนมกในการช่วยเหลือคนเจ็บ หากในห้องคนเจ็บจะเต็มไปด้วยควนไฟก็จริง ความช่วยเหลือคือเพื่อนมนุษย์ของเธาคิดว่าได้ โดยยาก ควรยกย่องเกียรติคุณความดีที่ตัวกัน สมแก่ที่ชื่อว่า “เมธีเอณยิดา” เกือบชีวิตของคนที่ให้รอดพ้นอันตรายจนหมดสิ้น ตลอดจนใหญ่ผู้เฒ่า ลูกเด็กเล็กแดง ไม่มีใครมีอยู่ในไฟเลย

ขณะเมื่อเธอช่วยชีวิตของคนที่ตายหมดแล้ว ยังมีเด็กเล็กอีกคนหนึ่งซึ่งอยู่ในห้องของเมธีเอณยิดา แต่เธอมีเธอสนิท

มิได้มีถึงโดย พังมากรันได้คือเมื่อนับจำนวนพวกเด็กเหล่านั้นดูเห็นหนีไปคนหนึ่ง

“เด็กเล็ก!” เธอร้องเสียงอัน “โอ, นี่เราจะทำอะไร? อยู่ในห้องนั้นนะ!”

“ทริ,” เมธีเอณยิดาซึ่งมีอายุสูงกว่าที่เป็นผู้ช่วยกระทำกิจการเป็นผู้ตอบ “ฉันคิดว่าเราจะเข้าไป จะช่วยเหลืออะไรไม่ได้เลย มองดูสิ, ตัวทั้งบ้านมีแต่เปลวเพลิงทั้งนั้น, ฉันมีความเสียใจมาก,”

“ฉันต้องช่วย จะต้องพยายามทุกอัน!” เมธีเอณยิดาคอม มือทั้งสองที่ประสานกันด้วยความโหมก “โอ, ฉันจะดำรงชีวิต อยู่ต่อไปไม่ได้เมื่อรู้ว่าลูกของฉันอยู่ในความ เสียชีวิตของฉันตายในไฟเพราะไม่ทำการช่วยเหลือ

สีหน้าของเธอขาวซีด - ตัวเธอสั่นเทาไปด้วยความโหมกที่สายตาค้นพาราวถึงเด็กเล็กนั้นแล้ว ไม่อยู่

“ฉันต้องไป!” เธอพูดเสียงดัง “ฉันอยู่ไม่ได้แล้ว! ปลดปล่อยฉันไปเถิด แต่ถ้าไม่ได้ก็กลับมา ขอจงจำไว้ว่าฉันตายเพราะกระทำการตามหน้าที่อย่างบริบูรณ์!”

“พระผู้เป็นเจ้าทรงพระกรุณาแก่ฉันด้วย ถึงจะตายก็ให้ตายไปสู่สุคติเถิด!” เธอพูดเสียงอันอ่อนหวาน แล้วก็เดินฝ่าควนไฟมุ่งไปทุกทิศทุกทาง ส่วนเมธีเอณยิดาคนหนึ่งนั้นได้แต่มองดูอย่างละห้อย และหน้าอันมีวราศรีกราดซีดลงทันทีที่เธอรีบเดินตามเมธีเอณยิดาเข้าไปด้วยอีกคนหนึ่ง

“เราจะไม่ยอมให้เธอเข้าไปสู่ ความตายแต่ผู้เดียวไม่ได้,” เธอร้อง “เราทำไม่ได้จริงๆ”

แต่พอเมธีเอณยิดาได้ก้าวเข้าสู่ม่านควันก็ ถอนกลับและเปลวเพลิงที่นำประทุเข้าที่หน้าของเธอ กระทำให้หายใจไม่ออก รู้สึกเวียนศีรษะแล้วไปทั้งร่างกาย คือวิ่งเดินโซซัดโซเซกลับออกมาหาอากาศปลอดโปร่งอีกครั้งหนึ่ง แต่เพราะหมดแรงจึงล้มลงนอนอยู่กับที่ เป็นนางสงสารต่อชีวิตอันบริสุทธิ์ของเมธีเอณยิดา

ฝ่ายเมธีเอณยิดาผู้กล้าหาญนั้นเดิน กัด ฟันฝ่าควัน ควัน และเปลวเพลิงด้วยน้ำใจ ปานเหล็กเพชรที่ ได้รับพระราชทานมาจากพระผู้ทรงอภิบาล คนภายนอกอาจคิดว่าทำอะไรเสียแก่คงจะไปสู่ห้องนอนไม่ได้เป็นแน่แท้

ไฟยังไหม้ ไม่ดับบรรใด แต่ทว่าเกือบจะถึงอยู่รอบรอบ เพราะเธอนั้นยังมีเวลาพอที่จะวิ่งไปชั้นบนได้ แกมมานะอย่างทันท่วงทีและความร้อนและความอันตรายแรงเกินขึ้นไปถึงชั้นๆ โอ! ร้อนเหลือที่จะร้อน หายใจไม่สะดวก ถึงกระนั้นความพยายามของเธอก็ได้ลดน้อยลงลงเลย “กตัญญูเธอเพื่อหวังจะช่วยเหลือชีวิตของลูกน้อย” นี่และเป็นการปรารถนาของเธอ เสด็จเข้ามาโดยไม่โดยเร็ว แม้พระเพลิงก็รุกรานโรครินการขึ้นทุกที ในไม่ช้าเธอก็บรรลุดังห้องที่ทารกอยู่ ถ้าโกนเบ็ดประคองด้วยกำลังแรง แกมแรงเท่าใดให้หมดเท่านั้น

เด็กน้อยนอนอยู่ในเปล พังคืนวันและร้องไห้เสียงดังกระเด่าๆ โดยปราศจากเสียงใด เมธีเอณยิดาดังคงไปเปิดร่อนเธอเด็กขึ้นมาแนบไว้กับอก ทารกนั้นผอมเกร็งแล้ว เจ็บกระชอกกระแฉก เกิดในครรภ์คนยากจน เป็นกำพร้ามีความร่ำรวยและปราศจากคนเลี้ยงดู การที่เมธีเอณยิดาช่วยชีวิตของเธอก็เพราะเธอเป็นอย่างนี้ รักเกือบเท่าบุตรที่เกิดจากครรภ์ภรรยาของเธอ

แต่พอเธอหันกลับจะพาทารกออกมาวิ่งต่าง สดุดีเกือบไม่เป็นดัง ด้วยไม่มีทางลงเสียแล้ว ไฟกำลังเผาถาญบรรโดยุคักโครม มีแต่เสียงไม้ต้นดังเปรี๊ยะๆ เกยขึ้นอยู่สักครู่ใหญ่มีวราศรีที่กระทำประการใดก็ตาม ภายในวงแขนอันเด็กทารกน้อยไว้-ทารกซึ่งจะทำให้เธอถูกไฟเผาทั้งเป็น เมื่อเธอเห็นว่าทางที่จะลงมาจากบรรใดไม่ได้แล้ว จึงถลันเข้าไปในห้องอีก และเปิดหน้าต่างออกมอง

กระโถนของความช่วยเหลือไปคนมาจะถากกรรม (ยังมีต่อ)